

Храми перетворено в руїни,
На могилах козаків — трава.
Непокірна і напівжива,
Не вмирає слава України.

Кетяхом червоної калини,
Соняхом край отчого вікна,
Колосом добірного зерна,
Щебетом пташини і дитини

Через голод, моривиці, війни,
Чашу лиха випивши до дна,

Сто смертей пережила вона,
І нема такої домовини,

У якій би люті супостати
Спромоглись ту славу поховати.